

**FOTOGRAFIA
EMERGENT.
FONTS &
DERIVACIONES
03**

Juan Cobo Escorial

Clímax

Cicle comissariat per Isabel Lazaro

#03

Juan Cobo Escorial – Clímax

Del 15 de juliol al 8 de novembre del 2015

Agraïments:

Al Museu Abelló Fundació Municipal d'Art de Mollet del Vallès i el seu equip per donar-nos la oportunitat de convocar a fotògrafs joves i apropar el seu treball al carrer emprant un espai tan interessant i proper com és l'Aparador.

Als col·laboradors incondicionals de tots els nostres processos de treball que fan possible que cada projecte artístic sigui una experiència singular tant important com el resultat final.

FOTOGRAFIA EMERGENT. FONTS I DERIVACIONS

Juan Cobo treballa el retrat des de l'emoció més incontrolable i des de la veracitat de la fotografia, amb una gran dosi de fonts prèvies a la instantània, bevent de la pintura dels segles passats.

Aquest aire a fonts prèvies, com ara el retrat pictòric, s'intueix en les seves sèries Control i Inèrcia, i agafa el protagonisme en el seu nou treball, Clímax. A Clímax, Cobo fa una relectura de retrats famosos de la història de l'art per portar-los al seu terreny, el de l'emoció continguda, i forçar l'expressivitat del retratat, sense perdre els referents però fent completament seves la composició i la llum, que posa al servei del plor.

PASSOS PREVIS

A Control, Cobo explora l'expressivitat prèvia al plor, aquella falta de control en el moment previ a rompre a plorar. En aquest cas treballa amb persones del seu entorn que no són models professionals, a les quals dirigeix cap a una cerca de l'emoció que es transmeti a l'espectador, que el toqui de prop amb la mirada del retratat i li faci crear els seus propis camins cap a aquest resultat que observa.

Amb Inèrcia, l'artista va un pas més enllà. En aquesta sèrie, Cobo dirigeix models professionals, joves i bells, que han traspassat el moment previ al plor i s'hi endinsen de ple. Les seves llàgrimes augmenten la bellesa de la imatge, amb esguards desafiants que arriben a l'espectador/ voyeur, el qual s'integra en la imatge completant el seu significat.

En ambdós casos són retrats que no s'haguessin encarregat a un pintor en el segle d'or ni en la tradició flamenca, tot i que hi tenen en comú el pretendre reflectir la bellesa i la vida interior dels retratats d'una manera diferent, donant protagonisme a la seva emoció, essent l'espectador qui en conclou el relat.

“Miro los retratos que ha hecho Juan y me pregunto: ¿dónde mira la gente cuando mira a cámara? No sé. Esta persona parece triste, perdida. Me acerco a ver mejor. Tras unos segundos, tengo la sensación que el mismo rostro que antes veía triste ahora me mira con rabia. Mantengo la mirada. Es un juego absurdo que sé que acabaré perdiendo, pero no lo puedo evitar. Tarde o temprano me rendiré, mientras al otro lado, él o ella, me seguirá mirando, atrapado en una emoción que busco descifrar. Me pregunto qué habrá dicho el fotógrafo para capturar ese instante, pero no tengo ni idea, vuelvo a mirar.”

Alex Rademakers

“L’home no pot suportar el seu propi retrat.
La imatge dels seus límits i de la seva pròpia
determinació l’exaspera, el torna boig.”

Paul Valéry

CLÍMAX

Fent un passeig pels retrats de Juan Cobo podem veure com els seus referents sobre aquest mitjà només s'han intuït en les sèries anteriors. Clímax, però, ofereix una reflexió més complexa sobre el retrat. En aquesta sèrie, de la qual mostrem el primer dels treballs, Juan s'endinsa en alguns dels retrats més famosos de la història de l'art per explorar-hi la intensificació de l'emoció, del plor.

La jove de la perla de Vermeer és el primer resultat d'aquesta reflexió. La pintura de Vermeer només volia ser un element de decoració. Una imatge bella d'una persona bella per a embellir un entorn. El seu ús era tan mundà i senzill com enigmàtic el resultat. La tranquil·litat del rostre de la retratada en la pintura original equilibra el tenebrisme en què la situa l'artista per aconseguir la mirada amable que busca.

En canvi, Juan Cobo fa que la mirada i l'expressió del seu model s'empastin amb aquella llum i aquelles ombres caravaggianes, i que tot ho inundin amb el seu dramatisme. La mateixa emoció amb què Cobo ha experimentat a Control i Inèrcia ara s'emporta tot el protagonisme, sense abandonar la bellesa de la imatge que treballa i en què es basa. La perla que dóna nom a aquesta pintura perd completament la seva situació com a focus d'atenció, i l'atenció recau ara sobre la mirada trista i enigmàtica de la model. Hom oblida per un moment aquesta gran icona de la pintura per centrar-se en l'esguard desafiant que traspasa l'espectador i li fa plantejar-se la intenció del retrat i la motivació de la model. Una reflexió que ens porta al fons i la forma mateixa del retrat en la fotografia actual.

Museu Abelló

Fundació Municipal d'Art

Diputació
Barcelona

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Ajuntament de
Mollet del Vallès